

hvilken af disse to Momenter man vil lægge størst Vægt paa. Hvad dernæst den anden Indvending angaaer, der er af større Betydning — ialfsald lyder den saa — at det nuværende Tilbudsblæk ikke er egnet til at røre ved Creditforeningerne, saa vil jeg i allerhøieste Grad indrømme dette, hvis Spørgsmaalet var om at indføre større Rettelser og Friheder i saa Henseende; man vilde da ganske vist kunne sige, at hvis dette Dieblæk var febrilsk, saa var det ikke ønskeligt nu at røre ved dem. Men Opgaven er jo aldeles den modsatte; Opgaven er at indføre større Betryggelse ved de Punkter, som deels Udvalget, deels Indenrigsministeren har foreslaaet, og hvis man nu siger, at det er ikke nok, men at man vil have hderligere Betryggelse, saa vilde det vist være en rigtig logisk Slutning at sige: Vi bede om en lille Tilføining i denne Retning, førend vi kunne føle os beroligede. Jeg kan derimod virkelig ikke forstaae, hvorledes man kan sige, at disse 4 betryggende Clausuler ikke ere tilstrækkelige, og at man derfor slet ingen vil have. Jeg kan forstaae, at man vil have en femte eller en slette, naar man ikke synes, at de fire ere nok; men jeg kan ikke forstaae, at man slet ikke vil have nogen, og det vil blive Følgen, hvis Loven bliver forkastet. Endelig skal jeg erindre om, at foruden de Betingelser, der ere opstillede som bindende for Indenrigsministeren med Hensyn til at give Samtykke til Statuternes Forandring, har denne det i sin Magt end hderligere i Statutterne at faae oplaget nye Forandringer. Jeg kan altsaa virkelig ikke see, hvad den Sætning vil sige, at Dieblækket ikke er gunstigt. Jeg troer forøvrigt, at man ikke skal overvurdere Forholdene; thi de fleste Creditforenings-Papirer staae jo i en meget god Cours, og Foreningerne hde en god solid Sikkerhed; men hvis Dieblækket var saa ugunstigt, saa var det netop Tiden til at tage Neb i Seilene, for at bruge dette Udtryk, saa var Dieblækket til at tage Hensyn til visse Cautioner, der maaskee burde være tagne fra Først af, men som det ialfsald nu efter de indvundne Erfaringer vilde være hensigtsmæssigt at tage. Hvad endelig den Bemærkning angaaer, der er knyttet til § 2, skal jeg ikke undersøge, hvorvidt den ærede Minister fortiden, forudsat at

Lovens Betingelser opfyldes, er berettiget til at nægte eller give sit Samtykke. Jeg skal ikke fragaae, at jeg blev overrasket ved at høre, at der er meddeelt Stadfæstelse paa en ny Creditforening, samtidigt med at Spørgsmaalet her forelaa; men den ærede Minister anførte, at denne Sag var fremmet saavidt, at man ikke fandt uden Ubillighed at kunne gjøre andre Grundsetninger gjældende end dem, hvorefter den var berettiget til at faae Sagen afgjort. Det maa erindres, at naar § 2 ikke blot siger, at det forbeholdes den lovgivende Magt at afgjøre, om der overhovedet nu skal meddeles nye Bevillinger til Creditforeninger med saadanne Begunstigelser, uden hvilke de ikke kunne komme istand, men tillige forbeholder at knytte dette til saadanne andre Foranstaltninger, som man nu efter de bundne Erfaringer, og efter at Hovedformaalet for den hele Foranstaltning er væsentligt naaet, maatte ansee rigtigt, om man f. Ex. skulde finde en eller anden Form, hvorunder Obligationseierne kunde faae nogen Andeel i Bestyrelsen, om man vilde indrømme Regjeringen større Myndighed end det blotte Tilsyn, den nu har, og navnlig udruste den med virksommere Midler til at gjøre Tilsynet gjældende osv., saa maa det altsaa siges, at Paragraphen ikke blot siger til at forhindre, at der nu, som den ærede Indenrigsminister sagde, i Hui og Hast administrativt afgjøres saadanne Spørgsmaal, men forbeholder tillige at tage Sagen under fornyet Overveielse paa det Standpunkt, hvorpaa Loven af 1850 blev givet, kun med den Forskjel, at man ikke behøver nu at tage sig det saa let som dengang for at faae Sagen bragt i Gang — at det ikke skulde være et Gode, har jeg endnu ikke hørt Nogen betvivle! Der er virkelig saa stor Afgang til ad denne Vej at erholde Credit paa faste Eiendomme, at man i saa Henseende kan tage alle de mulige Hensyn, der bør tages; man har nu en langt rigere Erfaring for sig, end man havde i 1850. Jeg troer altsaa, at § 2 er i høieste Grad ønskelig, forbi den siger, at ikke blot Spørgsmaalet om Dpretelsen af Creditforeninger skal forbeholdes den lovgivende Magt, men ogsaa, forbi den træffer hderligere Bestemmelser, som det maaskee havde været ønskeligt være trufne fra Først af.